Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 29ης Οκτωβρίου 2025*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης DEVIN – Απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου – Περιγραφικός χαρακτήρας – Άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 – Δικαίωμα ακροάσεως κατόπιν της έκδοσης ακυρωτικής αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο – Απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης – Άρθρο 7, παράγραφος 3, και άρθρο 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009»

Στην υπόθεση T-351/24,

Devin EAD, με έδρα το Devin (Βουλγαρία), εκπροσωπούμενη από τους B. Van Asbroeck, G. de Villegas και R. Meys, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον T. Klee,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Haskovo Chamber of Commerce and Industry, με έδρα το Haskovo (Βουλγαρία), εκπροσωπούμενο από τις D. Dimitrova και I. Pakidanska, δικηγόρους,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

Συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους M. J. Costeira, πρόεδρο, U. Öberg (εισηγητή) και P. Zilgalvis, δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιείται η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Devin EAD ζητεί τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), της 7ης Μαΐου 2024 (υπόθεση R 2535/2019-4) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 11 Ιουλίου 2014 το παρεμβαίνον Haskovo Chamber of Commerce and Industry (HCCI, εμπορικό και βιομηχανικό επιμελητήριο του Haskovo, Βουλγαρία), υπέβαλε ενώπιον του EUIPO αίτηση κήρυξης ακυρότητας του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο είχε καταχωριστεί στις 21 Ιανουαρίου 2011, κατόπιν αιτήσεως που κατατέθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 2010 για το λεκτικό σημείο DEVIN.

3 Το επίμαχο σήμα ήταν καταχωρισμένο για προϊόντα τα οποία εμπίπτουν στην κλάση 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Μη οινοπνευματώδη ποτά· μεταλλικό νερό· μεταλλικό ανθρακούχο νερό· ποτά με γεύση φρούτων· χυμοί· σιρόπια και άλλα παρασκευάσματα για ποτοποιία· απεριτίφ χωρίς αλκοόλ· νερό πηγής· νερό με διάφορες γεύσεις· εκχυλίσματα φρούτων χωρίς αλκοόλ· μη οινοπνευματώδη ποτά από χυμούς φρούτων· επιτραπέζια νερά· νερά [ποτά]· μεταλλικά ανθρακούχα νερά· χυμοί λαχανικών [ποτά]· ισοτονικά ποτά· μη οινοπνευματώδη κοκτέιλ· μη οινοπνευματώδη νέκταρ φρούτων· σόδα (αεριούχα νερά)».

4 Προς στήριξη της αιτήσεως κήρυξης ακυρότητας προβλήθηκαν οι λόγοι οι οποίοι προβλέπονται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 7, στοιχεία γ', στ' και ζ', του ίδιου κανονισμού, υπό την έννοια ότι υποστηρίχθηκε ότι το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό των προϊόντων που κάλυπτε, αντίθετο προς τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη και ικανό να παραπλανήσει το κοινό.

5 Στις 29 Ιανουαρίου 2016 το τμήμα ακυρώσεων δέχθηκε την αίτηση κήρυξης ακυρότητας, στηριζόμενο στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009. Ειδικότερα, έκρινε ότι η γεωγραφική ονομασία Devin ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών, εφόσον γινόταν αντιληπτή από το ευρύ κοινό στη Βουλγαρία και από μέρος του κοινού των γειτονικών χωρών ως περιγραφή της γεωγραφικής προέλευσης των σχετικών προϊόντων.

6 Στις 24 Μαρτίου 2016 η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.

7 Με απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 2016 το δεύτερο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Φεβρουαρίου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-122/17 και είχε ως αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε το τμήμα προσφυγών στις 2 Δεκεμβρίου 2016.

9 Με την απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2018, Devin κατά EUIPO – Haskovo (DEVIN) (T-122/17, EU:T:2018:719), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την από 2 Δεκεμβρίου 2016 απόφαση του τμήματος προσφυγών. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών είχε υποπέσει σε σφάλμα εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό γεωγραφικής προέλευσης όσον αφορά τον μέσο καταναλωτή των χωρών που συνορεύουν με τη Βουλγαρία, δηλαδή της Ελλάδας και της Ρουμανίας, καθώς και τον μέσο καταναλωτή όλων των άλλων κρατών μελών της Ένωσης, με μοναδική εξαίρεση τη Βουλγαρία, και ότι, συνακόλουθα, το τμήμα προσφυγών είχε παραβεί το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Δεκεμβρίου 2018, το παρεμβαίνον άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως της 25ης Οκτωβρίου 2018, DEVIN (T-122/17, EU:T:2018:719).

11 Με τη διάταξη της 11ης Ιουλίου 2019, Haskovo κατά Devin (C-800/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:606), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως.

12 Στις 11 Νοεμβρίου 2019 η υπόθεση παραπέμφθηκε από τον πρόεδρο των τμημάτων προσφυγών του EUIPO στο πρώτο τμήμα προσφυγών.

13 Με απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, το τμήμα προσφυγών ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων κατά το μέρος της με το οποίο το επίμαχο σήμα είχε κηρυχθεί άκυρο για το προϊόν «μεταλλικό νερό σύμφωνα με τις προδιαγραφές της [προστατευόμενης γεωγραφικής ένδειξης] Devin Natural Mineral Water» (στο εξής: ΠΓΕ), το οποίο εμπίπτει στην κλάση 32. Ως προς τα υπόλοιπα προϊόντα, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων και κήρυξε άκυρο το επίμαχο σήμα.

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Αυγούστου 2020, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-526/20 και είχε ως αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε το τμήμα προσφυγών στις 28 Μαΐου 2020.

15 Με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, Devin κατά EUIPO – Haskovo Chamber of Commerce and Industry (DEVIN) (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, της 28ης Μαΐου 2020, κατά το μέρος της με το οποίο είχε κριθεί ότι το επίμαχο σήμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο για όλα τα προϊόντα εκτός από το «μεταλλικό νερό σύμφωνα με τις προδιαγραφές της [ΠΓΕ] Devin Natural Mineral Water». Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών είχε υποπέσει σε νομικό σφάλμα παραλείποντας να εκτιμήσει εάν, για το ενδιαφερόμενο κοινό, υπήρχε σύνδεσμος ανάμεσα στη γεωγραφική ονομασία Devin, στην οποία συνίσταται το επίμαχο σήμα, και στα υπόλοιπα προσδιοριζόμενα προϊόντα της κλάσης 32, εκτός από το «μεταλλικό νερό σύμφωνα με τις προδιαγραφές της [ΠΓΕ] Devin Natural Mineral Water».

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Φεβρουαρίου 2023, το παρεμβαίνον άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816).

17 Με τη διάταξη της 27ης Ιουνίου 2023, Haskovo Chamber of Commerce and Industry κατά EUIPO και Devin (C-77/23 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2023:519), το Δικαστήριο δεν ενέκρινε την εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως.

18 Στις 20 Οκτωβρίου 2023, η υπόθεση παραπέμφθηκε από τον πρόεδρο των τμημάτων προσφυγών του EUIPO στο τέταρτο τμήμα προσφυγών.

19 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε την εγκυρότητα του επίμαχου σήματος σε σχέση με δύο προϊόντα της κλάσης 32, ήτοι το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», και το κήρυξε άκυρο για τα υπόλοιπα προϊόντα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

20 Πρώτον, το τμήμα προσφυγών εξέτασε τους απόλυτους λόγους ακυρότητας που είχαν προβληθεί κατ' επίκληση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία στ' και ζ', του κανονισμού 207/2009. Επί των σημείων αυτών, επιβεβαίωσε την αιτιολογία της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, το οποίο έκρινε ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι το επίμαχο σήμα ήταν αντίθετο προς τη δημόσια τάξη ούτε ότι ήταν ικανό να παραπλανήσει το ενδιαφερόμενο κοινό, και, κατά συνέπεια, απέρριψε την αίτηση κήρυξης ακυρότητας κατά το μέρος που στηριζόταν στους συγκεκριμένους λόγους.

21 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών εξέτασε τον λόγο ακυρότητας που είχε προβληθεί κατ' επίκληση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009. Σύμφωνα με τα κριθέντα στην απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), το τμήμα προσφυγών ήλεγξε κατά πόσον το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβανόταν, ή θα ήταν πιθανόν να αντιλαμβάνεται στο μέλλον, το επίμαχο σήμα ως ένδειξη της γεωγραφικής προέλευσης των άλλων προϊόντων που κάλυπτε, πέραν του «μεταλλικού νερού σύμφωνα με τις προδιαγραφές της [ΠΓΕ] Devin Natural Mineral Water». Επ' αυτού, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι, κατά τον χρόνο καταχώρισης του επίμαχου σήματος, ήταν όντως πιθανόν το ενδιαφερόμενο κοινό να το αντιλαμβανόταν, για όλα τα προϊόντα που κάλυπτε, ως αναφορά στη γεωγραφική τους προέλευση και, ενδεχομένως, στα οφέλη για την υγεία με τα οποία συσχετίζεται η χρήση μεταλλικού νερού και νερού πηγής από την πόλη Devin. Επομένως, κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αιτήσεως καταχώρισης, το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009.

22 Όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφεύγουσα είχε ισχυριστεί ότι αποκτήθηκε διακριτικός χαρακτήρας μέσω της χρήσης για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», χωρίς να προβάλει παρόμοιο ισχυρισμό για τα υπόλοιπα προϊόντα τα οποία καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα. Ως εκ τούτου, παραπέμποντας στα αποδεικτικά στοιχεία του φακέλου, το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι το επίμαχο σήμα είχε ήδη αποκτήσει, όταν καταχωρίστηκε, και εξακολουθούσε να έχει, κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως κήρυξης ακυρότητας, διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό» της κλάσης 32.

Αιτήματα των διαδίκων

23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση ώστε να ακυρωθεί η από 29 Ιανουαρίου 2016 απόφαση του τμήματος ακυρώσεων και να απορριφθεί στο σύνολό της (ή, επικουρικώς, εν μέρει) η αίτηση κήρυξης ακυρότητας του επίμαχου σήματος, με συνέπεια να διατηρηθεί σε ισχύ η καταχώριση του επίμαχου σήματος για:

– όλα τα προϊόντα που καλύπτονται από το εν λόγω σήμα και εμπίπτουν στην κλάση 32

– ή, επικουρικώς, τα προϊόντα «μεταλλικό νερό· μεταλλικά ανθρακούχα νερά· νερό πηγής· επιτραπέζια νερά· νερό με διάφορες γεύσεις· ποτά με γεύσεις φρούτων· νερά [ποτά]· μεταλλικά ανθρακούχα νερά· σόδα (αεριούχο νερό)», τα οποία καλύπτονται από το ως άνω σήμα και εμπίπτουν στην κλάση 32,

– να υποχρεώσει το μεν EUIPO να φέρει τόσο τα δικά του δικαστικά έξοδα όσο και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, το δε παρεμβαίνον να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

24 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, σε περίπτωση διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

25 Το παρεμβαίνον ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή,

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

26 Λαμβανομένου υπόψη ότι η αίτηση καταχώρισης του επίμαχου σήματος είχε υποβληθεί στις 29 Σεπτεμβρίου 2010, ημερομηνία η οποία είναι καθοριστική για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου όσον αφορά την εξέταση της αιτήσεως κήρυξης ακυρότητας, η υπό κρίση διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009 (πρβλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2020, Gugler France κατά Gugler και EUIPO, C-736/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:308, σκέψη 3 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Συνεπώς, ως προς τους ουσιαστικούς κανόνες, το Γενικό Δικαστήριο θα εφαρμόσει τις κρίσιμες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του κανονισμού 207/2009.

27 Αναφορικά με τους διαδικαστικούς κανόνες, εφόσον, κατά πάγια νομολογία, οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται εν γένει κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος τους (βλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-610/10, EU:C:2012:781, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), η διαφορά διέπεται από τις δικονομικές διατάξεις του κανονισμού

(ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14 Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1). Επιπλέον, δεδομένου ότι η προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών ασκήθηκε στις 24 Μαρτίου 2016, οι διαδικαστικές διατάξεις του τίτλου V του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2018/625 της Επιτροπής, της 5ης Μαρτίου 2018, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 2017/1001 και για την κατάργηση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/1430 (ΕΕ 2018, L 104, σ. 1), δεν τυγχάνουν εφαρμογής εν προκειμένω, οπότε στη διαδικασία προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών είχαν εφαρμογή οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1041/2005 (ΕΕ 2005, L 172, σ. 4).

Επί του παραδεκτού των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

28 Ως προκαταρκτικό ζήτημα, πρέπει να εξεταστεί εάν είναι παραδεκτά τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπερ αμφισβητείται από το EUIPO και από το παρεμβαίνον. Συγκεκριμένα, το EUIPO και το παρεμβαίνον υποστηρίζουν ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα A.9.a έως A.9.g του δικογράφου της προσφυγής είναι απαράδεκτα, διότι προβλήθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

29 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επ' αυτού ότι τα εν λόγω συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία είναι παραδεκτά, καθότι σκοπός τους είναι να αμφισβητηθεί η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι το επίμαχο σήμα έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης αποκλειστικώς και μόνον για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», εκτίμηση στην οποία, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το τμήμα προσφυγών προέβη αυτεπαγγέλτως και χωρίς να λάβει πλήρως υπόψη την επιχειρηματολογία της σχετικά με τον διακριτικό χαρακτήρα που απέκτησε το επίμαχο σήμα μέσω της χρήσης.

30 Στο παράρτημα A.9. αναγράφονται οι όγκοι πωλήσεων νερού πηγής και μεταλλικού νερού μεταξύ 2011 και 2013. Το παράρτημα A.9.b αφορά μια έρευνα της Market Links, χρονολογημένη από το 2010, με αντικείμενο τις επιδόσεις του επίμαχου σήματος στη Βουλγαρία. Τα παραρτήματα A.9.c και A.9.D αναφέρονται στις περιόδους 2007-2011 και 2010-2014 αντιστοίχως και περιλαμβάνουν εκθέσεις με τον τίτλο «Επισκόπηση της αγοράς μη αλκοολούχων ποτών στη Βουλγαρία», οι οποίες καταρτίστηκαν από την Canadean. Το παράρτημα A.9.e αφορά μια έκθεση της Nielsen Bulgaria, χρονολογημένη από το 2014, με αντικείμενο τους όγκους πωλήσεων νερού. Το παράρτημα A.9.f περιέχει έγγραφο του γενικού διευθυντή της βουλγαρικής ένωσης μη αλκοολούχων ποτών, το οποίο φέρει ημερομηνία 1η Ιουλίου 2024, και το παράρτημα A.9.g περιέχει αντίγραφο των ετικετών των αρωματισμένων και αεριούχων νερών που κυκλοφορούν στο εμπόριο υπό το επίμαχο σήμα.

31 Επισημαίνεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία για τα οποία έγινε λόγος στη σκέψη 30 ανωτέρω προσκομίστηκαν το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

32 Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το οποίο επιγράφεται «Αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαφοράς», καθορίζει την έκταση του ελέγχου του επί των αποφάσεων του EUIPO. Κατά την ως άνω διάταξη, «τα υπομνήματα που καταθέτουν οι διάδικοι στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να μεταβάλουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς».

33 Υπ' αυτή την έννοια, το παραδεκτό τόσο της επιχειρηματολογίας των διαδίκων όσο και των αποδεικτικών στοιχείων που μπορούν να υποβληθούν στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου εξαρτάται από το αντικείμενο της διαφοράς ως είχε ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

34 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο προσφεύγων πρέπει να είναι σε θέση να επικρίνει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών, δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), ο προσφεύγων πρέπει να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει ενώπιον του ενωσιακού δικαστή κάθε νομικό ή πραγματικό ζήτημα στο οποίο ένα ενωσιακό όργανο στηρίζει τις αποφάσεις του (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2020, Primart κατά EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, σκέψη 46).

35 Επιπλέον, ο προσφεύγων δικαιούται να προσκομίσει στο Γενικό Δικαστήριο έγγραφα προκειμένου να τεκμηριώσει ή να αμφισβητήσει ενώπιόν του την ακρίβεια ενός παγκοίνως γνωστού πραγματικού περιστατικού [απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Ludwig Schokolade κατά ΓΕΕΑ – Immergut (TrinkFix), T-105/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1070, σκέψη 128].

36 Ως εκ τούτου, το κατά πόσον έχει εφαρμογή η νομολογία βάσει της οποίας τυχόν αποδεικτικό μέσο που δεν είχε προσκομιστεί προηγουμένως ενώπιον του τμήματος προσφυγών πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η αποδεικτική του ισχύς, εξαρτάται από το ζήτημα αν το γεγονός που βεβαιώνεται με τα νέα αποδεικτικά μέσα εμπίπτει στο πραγματικό πλαίσιο της διαδικασίας όπως αυτό καθορίστηκε από τους διαδίκους ενώπιον του τμήματος προσφυγών ή αν, αντιθέτως, σκοπός των διαδίκων είναι να αντικρούσουν μια πραγματική εκτίμηση στην οποία προέβη αυτεπαγγέλτως το τμήμα προσφυγών για πρώτη φορά με την προσβαλλόμενη απόφαση, οπότε η σχετική νομολογία δεν έχει εφαρμογή [πρβλ. απόφαση της 26ης Απριλίου 2018, Convivo κατά EUIPO – Porcesadora Nacional de Alimentos (M'Cooky), T-288/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:231, σκέψεις 22 έως 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

37 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ήταν εκείνη που όφειλε να προσκομίσει, εφόσον ήταν απαραίτητο, όλα τα αποδεικτικά μέσα τα οποία πρότεινε προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης για το σύνολο των προϊόντων που καλύπτονταν στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO, διαπιστώνεται ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία βεβαιώνονται με τα παραρτήματα A.9.a έως A.9.g του δικογράφου της προσφυγής εντάσσονται στο πραγματικό πλαίσιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας και δεν αποσκοπούν ούτε στην αντίκρουση οποιασδήποτε πραγματικής εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών ούτε στην τεκμηρίωση ή την αμφισβήτηση της ακρίβειας κάποιου παγκοίνως γνωστού γεγονότος, κατά την έννοια της μνημονευθείσας στις σκέψεις 34 και 35 νομολογίας. Κατά συνέπεια, τα ως άνω παραρτήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η αποδεικτική ισχύς τους.

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

38 Με το πρώτο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση. Ως προς το ζήτημα αυτό, το άρθρο 72, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001 ορίζει ότι «[δ]ικαίωμα προσφυγής έχει κάθε διάδικος της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, εφόσον η απόφαση του τμήματος αυτού δεν τον δικαιώνει».

39 Με τα σημεία 1 και 2 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε εν μέρει τη διοικητική προσφυγή της προσφεύγουσας, ακυρώνοντας την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων κατά το μέρος της με το οποίο το επίμαχο σήμα κηρύχθηκε άκυρο για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό» της κλάσης 32.

40 Επομένως, με την ένδικη προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί κατ’ ουσίαν τη μεταρρύθμιση του σημείου 3 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι τη μεταρρύθμισή της κατά το μέρος που το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων καθόσον αφορούσε τα λοιπά προϊόντα τα οποία καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα [πρβλ. αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 2015, 9Flats κατά ΓΕΕΑ – Tibesoca (9flats.com), T-713/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:114, σκέψεις 16 έως 19, και της 4ης Μαΐου 2018, Bernard Krone Holding κατά EUIPO (Mega Liner), T-187/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:254, σκέψεις 15 έως 18].

41 Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του δικογράφου της προσφυγής, το αίτημα μεταρρύθμισης του σημείου 3 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει κατ’ ανάγκην αίτημα ακυρώσεως της ίδιας αποφάσεως όσον αφορά το συγκεκριμένο σημείο [πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Advance Magazine Publishers κατά ΓΕΕΑ – Nanso Group (TEEN VOGUE), T-509/12, EU:T:2014:89, σκέψεις 15 και 16 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

Επί της ουσίας

42 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, συνιστάμενη στο ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας αυτεπαγγέλτως ότι το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό για το «νερό πηγής». Ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού ή με το άρθρο 59, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, συνιστάμενη στο ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως ως προς το ζήτημα της απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος. Ο τρίτος λόγος αφορά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και παραβίαση της αρχής της οικονομίας της δίκης, λόγω του ότι το τμήμα προσφυγών εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να καλέσει τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Ο τέταρτος λόγος αφορά παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης, της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, λόγω του ότι το τμήμα προσφυγών αξιολόγησε με διαφορετικό τρόπο τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά, αφενός, τα μεταλλικά νερά και, αφετέρου, τα λοιπά προϊόντα τα οποία καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί νομικού σφάλματος στον βαθμό που το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε αυτεπαγγέλτως επί του περιγραφικού χαρακτήρα του επίμαχου σήματος για το «νερό πηγής» της κλάσης 32

43 Με τον πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 52 παράγραφος 1, στοιχείο α′, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως τον περιγραφικό χαρακτήρα του επίμαχου σήματος για το «νερό πηγής» της κλάσης 32 και καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο

σήμα ήταν πράγματι περιγραφικό για το συγκεκριμένο προϊόν. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, δυνάμει των άρθρων 59 και 62 του κανονισμού 2017/1001, τα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης τεκμαίρονται έγκυρα.

44 Συνεπώς, εναπόκειται στο πρόσωπο που έχει υποβάλει την αίτηση κήρυξης ακυρότητας να επικαλεστεί τα πραγματικά περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και τα επιχειρήματα τα οποία θεωρεί ότι θέτουν εν αμφιβόλω το κύρος του επίμαχου σήματος. Το παρεμβαίνον περιόρισε όμως, τουλάχιστον εμμέσως, τον ισχυρισμό του ότι το επίμαχο σήμα έχει περιγραφικό χαρακτήρα, συναρτώντας τον με τα υπόλοιπα προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα, πλην του «νερού πηγής». Διαπιστώνοντας παρά ταύτα ότι το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό για το προϊόν αυτό, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, πέραν των πραγματικών περιστατικών, των αποδεικτικών στοιχείων και των επιχειρημάτων που είχαν προβληθεί.

45 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

46 Ως προκαταρκτικό ζήτημα, επισημαίνεται ότι, μολονότι η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 207/2009, τα επιχειρήματά της πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αφορούν παράβαση του άρθρου 95 του κανονισμού 2017/1001.

47 Υπενθυμίζεται επ’ αυτού ότι το άρθρο 95 του κανονισμού 2017/1001, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», προβλέπει στην παράγραφο 1 ότι, κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το EUIPO εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά. Στις διαδικασίες οι οποίες κινούνται δυνάμει του άρθρου 59 του ίδιου κανονισμού και έχουν ως αντικείμενο την κήρυξη ακυρότητας, το EUIPO περιορίζει την εξέτασή του στους λόγους και τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι.

48 Εν προκειμένω, με την αίτησή του για την κήρυξη ακυρότητας, το παρεμβαίνον υποστήριξε ότι «[τ]ο επίμαχο σήμα γίνεται αντιληπτό από το ενδιαφερόμενο κοινό, σε σχέση με τα προϊόντα τα οποία προσδιόριζε, υπό την έννοια ότι πρόκειται για τη γεωγραφική ονομασία του χωριού Devin, το όνομα των μεταλλικών πηγών Devin και την καταχωρισμένη γεωγραφική ένδειξη φυσικού μεταλλικού νερού» και ότι «επομένως, για το ενδιαφερόμενο κοινό, υπήρχε αρκούντως άμεση και ειδική σχέση μεταξύ του σημείου και όλων των προϊόντων της κλάσης 32».

49 Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το παρεμβαίνον υποστήριξε, με την αίτησή του για την κήρυξη ακυρότητας, ότι υπήρχε, κατά την αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού, σύνδεσμος μεταξύ της γεωγραφικής ονομασίας Devin και όλων των προϊόντων που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα, και, συνακόλουθα, προέβαλε ως λόγο ακυρότητας ότι το επίμαχο σήμα ήταν περιγραφικό για όλα τα προϊόντα τα οποία αυτό κάλυπτε, συμπεριλαμβανομένου του «νερού πηγής».

50 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το παρεμβαίνον, παρουσιάζοντας τα πραγματικά περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και τα ειδικά επιχειρήματά του για όλα τα προϊόντα τα οποία καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα, εκτός από το «νερό πηγής», περιόρισε, τουλάχιστον εμμέσως, τον ισχυρισμό του περί του περιγραφικού χαρακτήρα του εν λόγω σήματος. Όπως ορθώς υποστηρίζει το EUIPO, αυτά τα πραγματικά

περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και τα ειδικά επιχειρήματα ήλθαν απλώς να προστεθούν στα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία του παρεμβαίνοντος τα οποία αφορούσαν όλα τα προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα.

51 Επομένως, το τμήμα προσφυγών, εξετάζοντας τον περιγραφικό χαρακτήρα του επίμαχου σήματος για το «νερό πηγής», περιόρισε όντως την εξέτασή του στα πραγματικά περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι. Συνεπώς, δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα στον βαθμό που αποφάνθηκε επί του περιγραφικού χαρακτήρα του επίμαχου σήματος για το «νερό πηγής».

52 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, περί εσφαλμένης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στον βαθμό που το τμήμα προσφυγών κακώς έκρινε ότι η προσφεύγουσα είχε επικαλεστεί την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης αποκλειστικώς για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό» της κλάσης 32

53 Με τον δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών κακώς έκρινε ότι ο ισχυρισμός της περί απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης είχε προβληθεί αποκλειστικώς και μόνον για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό» της κλάσης 32. Η ίδια είχε ρητώς, ή τουλάχιστον εμμέσως πλην σαφώς, ισχυριστεί ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων ότι το επίμαχο σήμα απέκτησε διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του στη Βουλγαρία για όλα τα προϊόντα που καλύπτονταν από αυτό, και είχε προσκομίσει επίσης τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία ήταν επαρκή για να γίνει δεκτό ότι υπήρχε διακριτικός χαρακτήρας που αποκτήθηκε μέσω της χρήσης για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», όφειλε να συναγάγει το ίδιο συμπέρασμα και για τα λοιπά προϊόντα που καλύπτονταν από το σήμα αυτό.

54 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

55 Στο σημείο 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε, σε πρώτο στάδιο, ότι η προσφεύγουσα είχε ισχυριστεί ότι αποκτήθηκε διακριτικός χαρακτήρας μέσω της χρήσης για το «μεταλλικό νερό» καθώς και για το «μεταλλικό αεριούχο ή ανθρακούχο νερό», αλλά όχι για τα λοιπά προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα. Σε δεύτερο στάδιο, το τμήμα προσφυγών ανέλυσε τα αποδεικτικά στοιχεία του φακέλου και κατέληξε, με το σημείο 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο συμπέρασμα ότι, στην αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού, το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει, κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αιτήσεως καταχώρισής του, και εξακολουθούσε να διατηρεί, κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως κήρυξης ακυρότητας, διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης για τα ίδια αυτά προϊόντα.

56 Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 3, και του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, ο δικαιούχος του επίμαχου σήματος φέρει το βάρος αποδείξεως του διακριτικού χαρακτήρα που έχει αποκτηθεί μέσω της χρήσης [απόφαση της 22ας Μαρτίου 2023, Beauty Biosciences κατά EUIPO] – Société de Recherche Cosmétique (BIO-BEAUTÉ), T-750/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:147, σκέψη 43]. Ειδικότερα, έχει κριθεί ότι, όταν ο προσφεύγων επικαλείται διακριτικό χαρακτήρα που έχει

αποκτηθεί μέσω της χρήσης σήματος, εναπόκειται στον ίδιο να προσκομίσει συγκεκριμένες και τεκμηριωμένες ενδείξεις από τις οποίες να προκύπτει ότι το σήμα έχει πράγματι τέτοιο χαρακτήρα (απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2007, Develey κατά ΓΕΕΑ, C-238/06 P, EU:C:2007:635, σκέψη 50).

57 Επομένως, όταν ένα σήμα έχει καταχωριστεί κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β′, γ′ ή δ′, του κανονισμού 207/2009, η καταχώρισή του μπορεί να διατηρηθεί σε ισχύ μόνο για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία αποδεικνύεται ότι έχει αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του.

58 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί αν ορθώς το τμήμα προσφυγών περιόρισε μόνο στο «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό» την ανάλυσή του σχετικά με τον διακριτικό χαρακτήρα τον οποίο απέκτησε το επίμαχο σήμα μέσω της χρήσης του.

59 Κατ’ αρχάς, επισημαίνεται ότι το παρεμβαίνον εγείρει, κατ’ ουσίαν, ένσταση απαραδέκτου σε σχέση με κάθε επιχείρημα το οποίο η προσφεύγουσα προέβαλε ενώπιον του τμήματος προσφυγών όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για άλλα προϊόντα πέραν του «μεταλλικού νερού [και του] μεταλλικού ανθρακούχου νερού». Ειδικότερα, το παρεμβαίνον ισχυρίζεται ότι το τμήμα ακυρώσεων προέβη στη διαπίστωση ότι η επίκληση, από την προσφεύγουσα, της απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης αφορούσε αποκλειστικώς τα μεταλλικά νερά και ότι η διαπίστωση αυτή έχει περιβληθεί ισχύ δεδικασμένου.

60 Όσον αφορά την αρχή του δεδικασμένου, η οποία επιτάσσει να μην αμφισβητείται ο τελεσίδικος ή αμετάκλητος χαρακτήρας δικαστικής αποφάσεως, επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι η αρχή αυτή δεν ισχύει για τις αποφάσεις του EUIPO οι οποίες είναι διοικητικής και όχι δικαιοδοτικής φύσεως [πρβλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2025, Alberts κατά EUIPO – Techtex (Χαρτοκιβώτια [συσκευασίες]), T-245/24, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2025:145, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

61 Εν πάση περιπτώσει, αν το επιχείρημα του παρεμβαίνοντος έχει την έννοια ότι το τμήμα ακυρώσεων διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα είχε επικαλεστεί την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης αποκλειστικώς για τα μεταλλικά νερά και ότι η διαπίστωση αυτή, εφόσον η προσφεύγουσα δεν την αμφισβήτησε στο πλαίσιο της προσφυγής της ενώπιον του τμήματος προσφυγών, έχει καταστεί απρόσβλητη και συνιστά πλέον δεσμευτική κρίση, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το παρεμβαίνον φαίνεται να παραπέμπει στη σύνοψη των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας στην οποία προέβη το τμήμα ακυρώσεων χωρίς να αμφισβητηθεί συναφώς από την προσφεύγουσα κατά τη διαδικασία ενώπιον του EUIPO. Εντούτοις, η σύνοψη των επιχειρημάτων ενός εκ των διαδίκων δεν συνιστά πραγματικό ή νομικό ζήτημα επί του οποίου έχει αποφανθεί το τμήμα ακυρώσεων, όπερ σημαίνει ότι είναι αδύνατον να θεωρηθεί δεσμευτική κρίση (πρβλ., κατ’ αναλογίαν, διάταξη της 28ης Νοεμβρίου 1996, Lenz κατά Επιτροπής, C-277/95 P, EU:C:1996:456, σκέψη 50).

62 Ακολούθως, επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε επανειλημμένως, με τις παρατηρήσεις της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων, ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα «για τα προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 32, και πιο συγκεκριμένα για το μεταλλικό νερό». Στις μεταγενέστερες παρατηρήσεις της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων, η προσφεύγουσα επανέλαβε, μόνον ως προς τα μεταλλικά νερά, τον ισχυρισμό περί διακριτικού χαρακτήρα που αποκτήθηκε μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος.

63 Δεν είναι δε δυνατόν να εξομοιωθούν με επίκληση διακριτικού χαρακτήρα αποκτηθέντος μέσω της χρήσης, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, οι γενικοί ισχυρισμοί τους οποίους η προσφεύγουσα διατύπωσε με τις παρατηρήσεις της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων υποστηρίζοντας ότι το επίμαχο σήμα είναι πασίγνωστο στη Βουλγαρία και ότι έχει, συνακόλουθα, αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης, χωρίς όμως να τους συνδέει με τα προϊόντα που καλύπτονταν από το εν λόγω σήμα.

64 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι τόσο η επιχειρηματολογία που προβλήθηκε από την προσφεύγουσα στη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον του EUIPO όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης, όσο και τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία αυτή αναφέρθηκε συναφώς σχετίζονται σχεδόν εξ ολοκλήρου με το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό».

65 Όπως όμως προκύπτει από τη μνημονευθείσα στη σκέψη 56 ανωτέρω νομολογία, η προσφεύγουσα είναι εκείνη που οφείλει να παράσχει συγκεκριμένες και τεκμηριωμένες ενδείξεις από τις οποίες να προκύπτει ότι επίμαχο σήμα απέκτησε διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης.

66 Επομένως, οι γενικόλογες παρατηρήσεις της προσφεύγουσας περί της αναγνωρισιμότητας του επίμαχου σήματος και του ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων δεν σχετίζονταν αποκλειστικώς με το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», δεν αρκούσαν για να συναγάγει το τμήμα προσφυγών το συμπέρασμα ότι η επίκληση του διακριτικού χαρακτήρα έπρεπε να θεωρηθεί ότι κάλυπτε όλα τα προϊόντα της κλάσης 32, αντιθέτως προς τους σχετικούς ρητούς ισχυρισμούς της.

67 Κατά συνέπεια, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι επικαλέστηκε ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης για όλα τα προϊόντα τα οποία κάλυπτε.

68 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

69 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η σύνοψη των επιχειρημάτων της η οποία περιεχόταν στην απόφαση του τμήματος προσφυγών της 2ας Δεκεμβρίου 2016 αποδεικνύει ότι επικαλέστηκε την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης για όλα τα προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα, αρκεί η διαπίστωση ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών της 2ας Δεκεμβρίου 2016 εξαφανίστηκε αναδρομικώς από την έννομη τάξη με την απόφαση της 25 Οκτωβρίου 2018, DEVIN (T-122/17, EU:T:2018:719). [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 2021, Gruppe Nymphenburg Consult κατά EUIPO (Limbic® Types), T-96/20, EU:T:2021:527, σκέψη 28].

70 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι στο δικόγραφο της προσφυγής της στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), επανέλαβε τον ισχυρισμό της ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του για όλα τα προϊόντα που καλύπτονταν από αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 188 του Κανονισμού Διαδικασίας, τα υπομνήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να μεταβάλουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς.

71 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), επιβεβαίωσε ρητώς το περιεχόμενο του ισχυρισμού της περί της απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της

χρήσης του επίμαχου σήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία προέβη και το EUIPO, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε, στην υπόθεση εκείνη, επί της έκτασης της επίκλησης διακριτικού χαρακτήρα αποκτηθέντος μέσω της χρήσης του εν λόγω σήματος.

72 Τέλος, όσον αφορά τα συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία στα οποία παρέπεμψε η προσφεύγουσα προς απόδειξη της ύπαρξης διακριτικού χαρακτήρα που αποκτήθηκε μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για άλλα προϊόντα πέραν του μεταλλικού νερού (παραρτήματα Α.9.α έως Α.9.ζ του δικογράφου της προσφυγής), όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 37 ανωτέρω, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία είναι απαράδεκτα.

73 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος ακροάσεως καθώς και περί παραβίασης της αρχής της οικονομίας της δίκης

74 Με τον τρίτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι συντρέχει παράβαση του άρθρου 94, παράγραφος 1, και του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, καθώς και του άρθρου 27, παράγραφος 2, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2018/625. Ο λόγος αυτός χωρίζεται σε δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα προσφυγών προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της ανατρέποντας την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων χωρίς να καλέσει τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παραβίασε την αρχή της οικονομίας της δίκης εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση αυτεπαγγέλτως και χωρίς να παράσχει στους διαδίκους τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816).

– *Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας*

75 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα προσφυγών προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της ανατρέποντας την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων χωρίς να καλέσει τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816). Κατά την προσφεύγουσα, το ζήτημα του διακριτικού χαρακτήρα τον οποίο απέκτησε το επίμαχο σήμα μέσω της χρήσης του θα μπορούσε να έχει κριθεί, στην προσβαλλόμενη απόφαση, με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι έγινε, εάν της είχε δοθεί η δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

76 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

77 Βάσει του άρθρου 94, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 2017/1001 οι αποφάσεις του EUIPO δεν μπορούν να στηρίζονται παρά μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση. Η διάταξη αυτή συνιστά ειδική εφαρμογή της γενικής αρχής της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας, η οποία κατοχυρώνεται, εξάλλου, στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη, όπου ορίζεται ότι τα πρόσωπα των οποίων τα συμφέροντα θίγονται από αποφάσεις των δημοσίων αρχών πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να γνωστοποιούν λυσιτελώς την άποψή τους [απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2016, Guiral Broto κατά EUIPO – Gastro les Soul (Café del Sol), T-548/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:720, σκέψη 30].

78 Το δικαίωμα ακροάσεως καλύπτει μεν όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στα οποία βασίζεται η λήψη της αποφάσεως, αλλά όχι την τελική θέση που προτίθεται να λάβει η Διοίκηση [βλ. απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2003, Audi κατά ΓΕΕΑ (TDI), T-16/02, EU:T:2003:327, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79 Στο πλαίσιο αυτό, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το άρθρο 94, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 2017/1001 ουδόλως απαιτεί, σε περίπτωση επανεκκίνησης της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO μετά την ακύρωση μιας αποφάσεως τμήματος προσφυγών από το Γενικό Δικαστήριο, να κληθεί εκ νέου ο προσφεύγων να υποβάλει τις παρατηρήσεις του επί των νομικών και πραγματικών ζητημάτων επί των οποίων είχε ήδη τη δυνατότητα να διατυπώσει τις απόψεις του στο πλαίσιο της προηγουμένως διεξαχθείσας έγγραφης διαδικασίας, δεδομένου ότι ο φάκελος αναπέμπεται ως είχε στο τμήμα προσφυγών [βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, Group κατά EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL), T-57/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:559, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

80 Επιπλέον, το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 προβλέπει ότι κατά την εξέταση της προσφυγής, το τμήμα προσφυγών καλεί τους διαδίκους, όποτε είναι αναγκαίο, να υποβάλουν εντός προθεσμίας που τους τάσσει τις παρατηρήσεις τους για τις κοινοποιήσεις τις οποίες τους έχει απευθύνει ή για τις γνωστοποιήσεις που προέρχονται από τους λοιπούς διαδίκους.

81 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το τμήμα προσφυγών δεν κάλεσε τους διαδίκους, κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), να υποβάλουν συμπληρωματικές παρατηρήσεις επί του ζητήματος της απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για άλλα προϊόντα πέραν του «μεταλλικού νερού που πληροί τις προδιαγραφές της [ΠΓΕ] Devin Natural Mineral Water».

82 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον του EUIPO, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί των πτυχών της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας την οποία κίνησε το παρεμβαίνον, συμπεριλαμβανομένου του ζητήματος της απόκτησης διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος.

83 Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο, εν προκειμένω, να ζητήσει εκ νέου από την προσφεύγουσα να διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικές με την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος, και δη με την απόκτηση τέτοιου χαρακτήρα για άλλα προϊόντα πέραν του «μεταλλικού νερού που πληροί τις προδιαγραφές της [ΠΓΕ] Devin Natural Mineral Water», προτού προβεί στη δική του εκτίμηση με την προσβαλλόμενη απόφαση.

84 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.

– Επί του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, περί παραβίασης της αρχής της οικονομίας της δίκης

85 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα προσφυγών, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση αυτεπαγγέλτως και χωρίς να παράσχει στους διαδίκους τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), παραβίασε την αρχή της οικονομίας της δίκης. Θεωρεί ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, το τμήμα προσφυγών δεν της άφησε άλλη επιλογή από το να ασκήσει και τρίτη προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

86 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

87 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο, εν προκειμένω, να ζητήσει εκ νέου από την προσφεύγουσα να διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικές με την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος, προτού προβεί στη δική του εκτίμηση με την προσβαλλόμενη απόφαση.

88 Επιπλέον, η νομολογία του Δικαστηρίου αναγνωρίζει μεν ότι η αρχή της οικονομίας της δίκης μπορεί να έχει εφαρμογή στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον του EUIPO, πλην όμως η εφαρμογή της νομολογίας αυτής φαίνεται να περιορίζεται σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, μεταξύ άλλων, ότι θα ήταν αντίθετο προς την αρχή αυτή το να εξαναγκάζεται ο διάδικος που άσκησε ανταγωγή να κινήσει νέα διαδικασία ενώπιον του EUIPO σε περίπτωση παραίτησης του ενάγοντος (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2022, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen, C-256/21, EU:C:2022:786, σκέψη 56).

89 Πέραν τούτου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της οικονομίας της δίκης να γίνει δεκτό ότι ανταγωγή βασιζόμενη σε λόγο ακυρότητας του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως ιγ′, του κανονισμού 2017/1001, ο οποίος αφορά το σύνολο των προϊόντων ή των υπηρεσιών που καλύπτονται από την καταχώριση του σήματος αυτού, μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να κηρυχθεί μόνον εν μέρει άκυρο το σήμα στο οποίο στηρίζεται η οικεία αγωγή λόγω προσβολής [απόφαση της 8ης Ιουνίου 2023, LM (Ανταγωγή για την κήρυξη ακυρότητας), C-654/21, EU:C:2023:462, σκέψη 44].

90 Εν προκειμένω, μολονότι η προσφεύγουσα παραπέμπει στην απόφαση της 8ης Ιουνίου 2023, LM (Ανταγωγή για την κήρυξη ακυρότητας) (C-654/21, EU:C:2023:462), διαπιστώνεται ότι η δική της περίπτωση δεν αφορά ανταγωγή κατά την έννοια του κανονισμού 2017/1001, αλλά την επίκληση διακριτικού χαρακτήρα που έχει αποκτηθεί μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος. Κατά συνέπεια, η νομολογία στην οποία στηρίζεται η προσφεύγουσα δεν μπορεί να εφαρμοστεί ούτε ευθέως ούτε κατ' αναλογίαν στην προκειμένη περίπτωση.

91 Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση, το τμήμα προσφυγών δεν παραβίασε την αρχή της οικονομίας της δίκης εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να παράσχει στους διαδίκους τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Δεκεμβρίου 2022, DEVIN (T-526/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:816), κατά μείζονα δε λόγο διότι τίποτε δεν τους εμπόδιζε να υποβάλουν τέτοιες παρατηρήσεις με δική τους πρωτοβουλία.

92 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο, οπότε ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, περί παραβίασης των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της ασφάλειας δικαίου

93 Ο τέταρτος λόγος, με τον οποίο η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι συντρέχει παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της ασφάλειας δικαίου, χωρίζεται σε δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης αντιμετωπίζοντας παρόμοιες καταστάσεις με διαφορετικό τρόπο. Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου και τη συνακόλουθή της αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, κρίνοντας ότι τα

αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα ήταν επαρκή για να αποδειχθεί ότι είχε αποκτηθεί διακριτικός χαρακτήρας μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», αλλά όχι για τα λοιπά προϊόντα που καλύπτονταν από το εν λόγω σήμα.

– Επί του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, περί παραβίασης της αρχής της ίσης μεταχείρισης

94 Η προσφεύγουσα επικαλείται την αρχή της ίσης μεταχείρισης, η οποία κατοχυρώνεται στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη. Ειδικότερα, θεωρεί ότι η ίδια ισχυρίστηκε ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του για όλα τα προϊόντα που καλύπτονταν από αυτό, και μάλιστα ότι προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία συναφώς. Κατά την άποψή της, το τμήμα προσφυγών, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης μόνον για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», και όχι για τα υπόλοιπα καλυπτόμενα προϊόντα, επιφύλαξε διαφορετική μεταχείριση σε παρόμοιες καταστάσεις χωρίς να το δικαιολογήσει αντικειμενικά. Πιο συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία περιείχαν παρεμφερείς πληροφορίες όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος στη Βουλγαρία, αρκούσαν για να αποδειχθεί η ύπαρξη διακριτικού χαρακτήρα για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», αλλά όχι για τα λοιπά προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα.

95 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

96 Η αρχή της ίσης μεταχείρισης επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, DK κατά SEAE, C-851/19 P, EU:C:2021:607, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

97 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης κρίνοντας ότι τα «ίδια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία περιείχαν παρεμφερείς πληροφορίες όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος στη Βουλγαρία για όλα τα προϊόντα που αφορούσε το εν λόγω σήμα» αρκούσαν μόνον προς απόδειξη της ύπαρξης διακριτικού χαρακτήρα για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», και όχι για τα λοιπά προϊόντα τα οποία καλύπτονταν από το ίδιο αυτό σήμα.

98 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, όπως προεκτέθηκε στις σκέψεις 56 έως 73 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε, ούτε κατά μείζονα λόγο απέδειξε, την ύπαρξη διακριτικού χαρακτήρα αποκτηθέντος μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για τα άλλα καλυπτόμενα προϊόντα πέραν του «μεταλλικού νερού [και του] μεταλλικού ανθρακούχου νερού».

99 Επιπλέον, και εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν εξηγεί ούτε σε ποια αποδεικτικά στοιχεία ούτε σε ποιες πληροφορίες αναφέρεται με τον συγκεκριμένο ισχυρισμό της. Η προσφεύγουσα παραπέμπει επ’ αυτού απλώς στα σημεία 41 έως 47 του δικογράφου της προσφυγής της, όπου αναφέρει ότι απέδειξε την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης.

100 Μολονότι είναι αληθές ότι η προσφεύγουσα έκανε λόγο, στο σημείο 41 του δικογράφου της προσφυγής, για ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία υπέβαλε μαζί με τις παρατηρήσεις της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων, ιδίως όσον αφορά το νερό πηγής και το εμφιαλωμένο νερό, εντούτοις δεν τεκμηριώνει ότι πρόκειται για τα «ίδια αποδεικτικά στοιχεία [που περιείχαν] παρεμφερείς πληροφορίες» με τα αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι το επίμαχο σήμα είχε όντως αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό».

101 Συνεπώς, στο δικόγραφο της προσφυγής διατυπώνεται μεν η αιτίαση της προσφεύγουσας, πλην όμως δεν περιλαμβάνεται κανένα επιχείρημα ικανό να τη θεμελιώσει. Επομένως, δεν προκύπτουν από το κείμενο του δικογράφου της προσφυγής στοιχεία αρκούντως ακριβή ώστε το μεν Γενικό Δικαστήριο να είναι σε θέση να ασκήσει τον έλεγχό του, το δε EUIPO να είναι σε θέση να προετοιμάσει την άμυνά του.

102 Εκ των ανωτέρω συνάγεται, αφενός, ότι δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητήσει, εντός των παραρτημάτων, ποια θα μπορούσε να είναι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας όσον αφορά την επίμαχη αιτίαση [βλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2017, Biogena Naturprodukte κατά EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, σκέψη 12 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία] και, αφετέρου, ότι η αιτίαση αυτή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον στερείται τα ουσιώδη στοιχεία που είναι απαραίτητα προκειμένου το μεν Γενικό Δικαστήριο να μπορέσει να ασκήσει τον έλεγχό του, το δε καθού να μπορέσει να αμυνθεί.

103 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.

– Επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, περί παραβίασης της αρχής της ασφάλειας δικαίου και της συνακόλουθης αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών, κρίνοντας στο σημείο 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία αυτή προσκόμισε ήταν επαρκή για να αποδειχθεί ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης του για τα προϊόντα της κλάσης 32, της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι η καταχώριση του σήματός της θα διατηρούνταν σε ισχύ όχι μόνον για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», αλλά και για τα λοιπά προϊόντα που καλύπτονταν από το επίμαχο σήμα και ενέπιπταν στην κλάση 32. Κατά την άποψή της, το τμήμα προσφυγών προσέβαλε τη δικαιολογημένη αυτή εμπιστοσύνη, κατά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

105 Το EUIPO και το παρεμβαίνον αμφισβητούν τη βασιμότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

106 Η αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία συγκαταλέγεται στις γενικές αρχές του ενωσιακού δικαίου, επιβάλλει να είναι οι κανόνες δικαίου σαφείς και ακριβείς και τα αποτελέσματά τους προβλέψιμα, ώστε να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να προσανατολίζονται σωστά στο πλαίσιο των εννόμων καταστάσεων και σχέσεων που διέπονται από την ενωσιακή έννομη τάξη (αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, France Télécom κατά Επιτροπής, C-81/10 P, EU:C:2011:811, σκέψη 100, και της 9ης Οκτωβρίου 2014, Traum, C-492/13, EU:C:2014:2267, σκέψη 28).

107 Επακολούθημα της αρχής αυτής είναι η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, την οποία μπορεί να επικαλεστεί κάθε ιδιώτης που βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η Διοίκηση, παρέχοντάς του συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες

διαβεβαιώσεις, προερχόμενες από έγκυρες και αξιόπιστες πηγές, του δημιούργησε βάσιμες ελπίδες [πρβλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2008, Reber κατά ΓΕΕΑ – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, EU:T:2008:268, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

108 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι το τμήμα προσφυγών παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης διαπιστώνοντας, στο σημείο 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το επίμαχο σήμα είχε αποκτήσει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης αποκλειστικώς για το «μεταλλικό νερό [και το] μεταλλικό ανθρακούχο νερό», ενώ είχε προηγουμένως κρίνει, στο σημείο 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το εν λόγω σήμα είχε αποκτήσει εν γένει διακριτικό χαρακτήρα μέσω της χρήσης, χωρίς να περιορίσει τη διαπίστωσή του σε ένα μόνον από τα προϊόντα που καλύπτονταν από αυτό.

109 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι το σημείο 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν περιέχει καμία διαβεβαίωση, πολλώ δε μάλλον συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες διαβεβαιώσεις κατά την έννοια της μνημονευθείσας στη σκέψη 107 ανωτέρω νομολογίας, όσον αφορά την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα μέσω της χρήσης του επίμαχου σήματος για όλα τα προϊόντα τα οποία καλύπτει.

110 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο και, κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

111 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι κανένας από τους λόγους ακυρώσεως τους οποίους προέβαλε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να γίνει δεκτός και ότι, συνακόλουθα, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

112 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

113 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του παρεμβαίνοντος, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά του. Αντιθέτως, δεδομένου ότι το EUIPO ζήτησε να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα μόνο σε περίπτωση που θα διεξαγόταν επ' ακροατηρίου συζήτηση, κρίνεται ότι, εφόσον δεν πραγματοποιήθηκε επ' ακροατηρίου συζήτηση, το EUIPO πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Devin EAD φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε το Haskovo Chamber of Commerce and Industry.

3) Το EUIPO φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Costeira Öberg Zilgalvis

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 29 Οκτωβρίου 2025.

(υπογραφές)